

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz Moskve

21. junija st. st. [Izv. dop.]

Kakor sem Vam pisal, ima namestnik Alzacija in Lotaringije, knez Hohenlohe, pri sebi v pisarni celo špijonsko pisarno, ki odpira pisma, idoča iz Francije v Germanijo in iz Germanije v Francijo; no razen tega ima pri nas v Rusiji toliko zemlje, da bi na njo postavil lahko nekoliko tistih znamenitih dežel, ki nosijo imena „Anhalt-Dessau“, „Hessen-Darmstadt“ in podobna sladko doneča nazvanja, katera so nam nekaj ubijali v glavo v prvem razredu Ljubljanske gimnazije, dočim nam o Rusiji nikoli ničesar neso govorili, za kar pa zdaj gotovo bolj natanko študirajo našo barbarsko deželo, če ne v gimnaziji, pa vsaj v generalnem štabu. Torej, vidite li, s tem le samim knezom Hohenlohe se je storila mala sitnost. Mož je namreč pod Varšavo hotel sezidati papirno fabriko, kupil je potrebno zemljo in dal je zadatka na to zemljo 15.000 rubljev. No k nesreči odličnega oberšpijona objavila je ruska vlada znani zakon, ki strogo izključuje inostrancev nedvižni imetek v zapadnih naših krajih. Knez je torej želel nazaj dobiti svojo „aro.“ no prodajalec po vseh pravicah, božjih in človeških, te are knezu neče vrniti, temveč zahteva, naj knez plača ostalo kupnino in naj dela z zemljo, kar je ugodno „seiner Durchlaucht.“ Stvar bode prišla pred sodnika in zelo zanimivo je, kako se bode končala.

Čez Varšavo hodijo cele karavane Nemcev, ki so dosedaj v Rusiji kuhali sladkor in pivo, delali papir in sukno in druge take reči. Drugi pa pobirajo svoje „sieben Zwetschen“ in vzduh v zapadnih pokrajinah čisti se dan na dan. Kakor je izvestno, imeli so Nemci sladko upanje, da bodo ti razni ravnatelji in mehaniki in tehniki in „verwalterji“ kar preoblekli se v nemški „doppeltes Tuch“, kadar pridejo Miheljni iz „reicha“ ropat v Rusijo in da bodo ravno ti Miheljni pri svojem pojavljanju imeli že prigotovljeno pivo in cele kilometre klobas. No žalibog, „moj up je šel po vodi“, vzdihuje zdaj Bismarck, ko vidi, kako gredo siromaki nazaj v blaženo Germanijo, kjer je vsega dost, razen — kruha; a kruha posebno je treba nemškemu železcu, ki je brez dna, kakor sodček Danajski.

Ko je v Srbiji Ristić vz-l v roke krmilo vlade, molčali so z začetka na Dunaji, češ, da politika Srbije ostane ravno tista, a skoro zatrobili so Dunajski listi o tem, da je Garašanin pal vsled rodbinskih razmer kralja Milana s kraljico Natalijo. Kdor je čital moje dopise, ve dobro, da sem jaz o tem pisal že takrat, ko je kraljica Natalija od-potovala v Rusijo in ko se ni jedne židovske glavi niti v Wollzeile, niti v Singerstrasse še celo sanjalo ni, da bi mogel Ristić priti na krmilo.

Jaz sem že takrat uverjal vas, da se kraljica Natalija ne vrne v Srbijo, dokler bode vladal Garašanin in njega svojat. Uv-rjen sem, da se je mnogim moje takratno prorokovanje zdelo jako smelo, no fakti so dokazali, da je bilo matematično verno. Govoril sem takrat tudi o intrigi, ki jo je Garašanin vel pred dvema letoma proti kraljici Nataliji, ob katero se je čisto spodtikal, kakor ob poleno pod nogami. Hotel je s pomočjo jezuitov, uničiti zakon Milana z Natalijo in ponujal je Milanu neko nemško katoliško princezino — „stat nominis umbra“ —, no, vsa stvar se je razletela, kajti v takih slučajih delujo včasih sile, katerih mi, navadni smrtni, ne vidimo. Kako sem se začudil, ko sem nedavno čital, da Dunajski židovski časniki piše, da je to spletko vodil z daj Ristić, spletko, o kateri sem jaz pisal dober mesec prej, predno je ustopil Ristić v srbski kabinet, da jo je vel Garašanin pred dvema letoma! Zares čuditi se mora človek ne zlobi židovske, no brezmernej neumnosti teh prijet ljev Srbije. Ker si ne morem misliti, da bi Dunajski židovi čitali moja pisma, zaključujem s polno gotovostjo, da so zares podkupavali kraljico Natalijo, no ne zdaj in ne Ristić, nego pred dvema letoma Garašanin, ta izmeček, ki je dolg Srbije dovel z 2 milijonov na 250!! (Ker je vojna z Bolgarijo stala 25 milijonov, vprašuje se, kam je utaknil Garašanin 223 milijonov?)

Zanimivo je, kako so se obnašali Dunajski najeti listi, ko je Ristić stopil v vlado. Trdili so, da so temu vzrok notranje politične razmere in da se politika glede sosednih „prijateljev“ tudi pri Ristiću ne bode izmenila; prešlo pa je nekaj tednov, in že pri imenu Ristića kriče „ai-wai! gwalt“ mečejo

vanj blato in kakor besni, v katere se je preselil cel legijon nečistih duhov, izmišljajo si in prodajajo svetu razne grdobe glede Ristića, katerega poštenost je čista, kakor solnce.

Ne rodbinske razmere, to je, ne prepri Mi-lana z Natalijo, so vzrok padcu Garašanina, govore zopet „prijatelji“ Srbije. Kdo je tako najiven, da bi trdil, da je kraljica sama po sebi vrgla Garaša-nina? Ne ona, no notranje razmere, se ve da; drugače rečeno, narod, ki ni mogel več trpeti. A ker je bila Natalija vselej na strani naroda in ker je dobro znala, da Srbija leti v brezno, upotrebila je svoj upliv, ko je videla, da ima za soboj ves narod, razen Garašanina in drugih podkupljenih „prijateljskimi“ denarji podlecev. Zakaj sta se Milan in Garašanin upirala z rokami in nogami, da bi Natalija ne šla v Rusijo, in ako gre, da bi ne vzela soboj kraljeviča Aleksandra. Zakaj so jo potem ven-der pustili? Zakaj ona, navzlic povabilu, ni šla v Avstrijo? Zato, ker bi sicer na plečih Garašanina in njega patronov ne ostale glave. Da „notranje zadeve“... no predstaviteljica teh zadev je kraljica Natalija, ki je vselej ostala verna svoji domovini Rusiji, osvoboditeljici in dobrotnici Srbije. Razmere so bile tako napete, da sem Vam že takrat, ko se je odpravljala Natalija, pisal, da ako ostane Garašanin, vname se v Srbiji revolucija, Milan bo progan in Natalija bode regentka za maloletnega sina. Ta perspektiva sicer še ni minula. Narod Garašanina ne more pozabiti. Kajti v dopisu iz Pariza v „Novem Vremeni“ od 14. t. m. čitam, da v političnih krogih Pariza govore o regentsvu Natalije in o „nizloženju“ Milana, — zopet potr-jenje tega, kar sem Vam jaz že pred dvema mese-cema pisal. Zato se je Milan tudi odpravil na Dunaj, in kakor nam poročajo, odpravil se je z Dunaja v Vašo prekrasno Postojino jako „razstrojen“. Ne-hoté bodo „nervi razstrojeni“, ko se navzlic takim mogočnim in dobrim „prijateljem“ prestol začne zibati pod človekom. Ali na prestolu sedeti, govore, je jako prijetno, posebno, ako se na knežjo glavo nenadoma natakne kraljevska krona, ki jo je Milan dobil tako nenadoma, kakor dobri otroci od sv. Mi-klavža dar. No, včasih ta svetnik nosi tudi bre-zovke, kakor kdo zasluži. Krutorogov.

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins poslovenil J. P.—ski.)

Drugi del.

Tretje poglavje.

(Dalje.)

Nje pripravljenost delati in trpeti se je kmalu hudo skusila, kar je že davno bila slutila. Enkrat je pri svetli luni sedela pri navadnem oknu na ulico ter je trudno glavo na roko opiraje stregla na dobro jej znane glasove, ki so navadno Henrikov dohod naznanjali; kar jo je prestrašil tuj voz, ki se je k vratim tetine hiše peljal. Tuji, nagli glasovi, pomenljivo gibanje in besede o previdnosti in naslednji nemir so jo le utrjevali v strašnem prepričanju, katero se jej bilo že samo od sebe urinilo. Dogodek je bil natančno tak, kakeršnega se je bila nje vobraznost že davno slikala. Nora kobila je bila le pokončala, česar se je bilo od uporne živali že davno bati; nje pijanega voditelja se domu prinesli brez zavesti, morda celo mrtvega.

„Ne strašite se; nadejam se, da se bode zopet

zavedel“, rekel je surov, pa prijazen glas, ko je Mabel na vratih našla blagosrčnega kmeta in krepke njegove sinove, ki so težko breme nesli.

„Oh! mrtev je! vskliknila je tiho šepetaje, ko je srpo pogledala blede obraz bratov.

„Ne, ne, nikakor ne; ne verujte tega!“ rekel je kmet položivši nezavednega mladeniča na dolg naslonjač v prehodu ter iz klobuka vzal svileno rutico in mu ž njo goreče čelo obrisal. Ko pa je videl, da je Mabel bila kot okamenela in da je njegov obraz opazovala, kakor bi hotela na njem usodo svojega brata čitati, skušal jej je z zgovornimi besedami pojasniti, da je mladenič le omamljen; da si ni ničesa zlomil in da ga je imel le nekaj preveč v glavi; — tem pa mladi gospici ne misli reči nič neprijetnega, — nadaje se, da ni bližnja sorodnica ubogemu dečaku, čegar konj, dasi pravi satan, je baje imel več razuma od njega. „Le ne delajte si nikakeršnih skrbi“, pristavil je s prav očetovskim glasom, debelo roko položivši na glavo Mabeli, ki se je pripognila ter njegove slabotne, a redne dihljeje poslušala. — „Ta je našel nauk, ki je boljši nego vse pridige; morebiti mu še reši telo in dušo.“

„Nesite ga tija gori!“ rekla je Mabel s tihim prosečim glasom; nje tihe besede so celó ta tre-

notek hude razdraženosti pričale o sili nje navade, da je noč za nočjo na tihem čuvala, da bi teta Ridgwayeva ničesa ne slišala.

A previdnost je bila takrat odveč. Vsa hiša je bila kmalu po konci. Nositelji ubogega Henrika so na stopnicah srečali kričejo in jezično gospi-dinjo, ki bi jih bila brez trmastega upora starega kmeta prisilila, ostati, kjer so bili; moral pa jej je povedati vse okoliščine in podrobnosti nesieče, predno so z bremenom dalje smeli. Sledeči sum in zmešnjava sta bila, kakeršna sta pri enakih dogodkih navadna, le da ja je v tem slučaju še nekoliko pomnožila razburjenost in srditost, ki sta prvemu začudenju pri gospe Ridgwayeni sledili. Nje prva misel, kot rečeno, je bila da so jej vse podrobnosti povedali; nje druga misel je bila tujce iz hiše spraviti, nje zadnja misel pa je baje veljala trpečemu nesrečnemu, prek katerega se je Mabel v mučnih skrbeh pripogovala, Sabija pa roke vila, vzdihovala in žalostno sebi sami rekala: „Kako bode sestra Margerita prebila ta novi nemir?“

Mabel, dasi najbolj užaljena, bila je v hiši jedina, ki se je sebe same toli zavedala, da je po zdravnika poslala; tudi je sama skušala, zavest mu prebuditi. Res nje priprosti poskusi so bili brez

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 11. julija.

V St. Gilgenu je dvorni svetnik **Jurij Lienbacher** poročal o svojem delovanju v državnem zboru. Grajal je nemške konservativce, da so v državnem zboru pomagali Slovanom do večine, ne da bi bili zato sami kaj dosegli. On je sicer za zvezo nemških konservativcev s Slovani od slučaja do slučaja. Kadar bodo nemški konservativci Slovonom k čemu pomagali, morajo poprej zagotoviti si protikoncesije. Nemški konservativci naj osnujejo samostojno stranko. Nadalje je naglašal, da ni vse slabo, kar predlaga levica, pa tudi ne vse dobro, kar predlaga desnica. Volilci so izrekli zaupanje Lienbacherju in ga prosili, da naj nadalje še tako postopa v državnem zboru, kakor je do sedaj. — Lienbacherjev govor je za Slované vsekako poučen. Če bi se nemški konservativci poprijeli njegovih nasvetov, morali bi se tudi Slovani po njih ravnati. Njih pravilo bi moralo biti, v ničem ne podpirati nemških konservativcev, če se poprej ne zavežejo, da jih bodo podpirali v tej ali onej zadevi. Nemški konservativci bodo kmalu sami spoznali, da bodo na slabšem, ako se bodo držali Lienbacherjevih nasvetov, nego se sedaj.

Ministerstvo deželne brambe je na posebno vprašanje odločilo, da se bodo polki v vojni smeli dopolnjevati s črnovojniki ne le iz nabiralnega kraja dotičnega polka, ampak tudi iz drugih okrajev, da celo iz drugih kronovin.

Vnanje države.

Jako tajno je postopala **bolgarska** vlada z volitvijo kneza. Razen Anglije nobena vlast ni za gotovo vedela, da bode voljen Koburžan. Celo suverennemu dvoru v Carigradu neso Bolgari nič naznani, kaj mislijo. Ko je Porta zvedela, da je voljen princ Koburški, poprašala je hitro brzojavno svojega zastopnika v Sofiji, kateri je izvoljen, ker sta dva Koburžana. Turški zastopnik je odgovoril, da nek avstrijski husarski poročnik, rojen 1861. leta. Pozneje je seveda bolgarski zastopnik v Carigradu sporočil Porti volitev in zahteval, da jo Turčija potrdi. Po vsej Bolgariji bilo je veselje, da je voljen knez. Poročila o naidušenosti za Koburžana so pač nekoliko pretirana, mnogi seveda se neso naiduševali za nemškega princa, ki ga še poznajo ne, ampak za angleško zlato, katero jim je ta volitev donesla. Narod seveda se je nekoliko tudi veselil zategadelj, ker se je že naveličal sedanje negotovosti, želja bolgarskega naroda, da bi bila izvolitev novega kneza naredila konec sedanjim negotovostim, se mu ne bode izpolnila. Knez se je sicer izrekel, da prevzame prestol, če ga bode potrdila Turčija in priznale velevlasti. Ga li bode Porta potrdila, je pač še precej dvomljivo, da ga pa vse velevlasti ne bodo, je pa že gotovo. Oficijozni „Nord“ že zatrjuje, da ni misliti, da bi ga potrdila Rusija. Pa že iz Berolina prihaja vest, da ga Nemčija ne bode potrdila, če ga ne bodo vse druge vlasti. Če ga pa Nemčija ne potrdi, ga tudi Avstrija ne bode. Francija bode ravno isto storila, kakor Rusija. Bolgarski regenti in ministri so se menda nadejali, da pojde Koburžan v Sofijo, če tudi ga ne potrdijo velevlasti. Iz Bolgarije je princ dobil tudi več brzojavk, nekatere z naslovom Ferdinand knez bolgarski, ki ga vabijo takoj v Sofijo. Berolinska „Kreuzzeitung“ upa tudi, da bi s časom tudi Rusija potrdila kneza, ako pojde v Sofijo, če tudi ga takoj ne bode. Koburžan se bode pač dobro premislil, predno pojde v Bolgarijo. Posebno novejši dogodki v Bolgariji ne bodo nikakor nagibali kneza, da bi prevzel bolgarski prestol. Da se na opozicijo naslanjati ne bode mogel, dobro ve, vladna stranka pa ni jedina, kar se je baš sedaj jasno pokazalo. Regenti in ministri so se

uspeha, pa vsaj so jej duha umirili ter jo omogočili, da je došlemu zdravniku pomagala. Sabija je pri pogledu na nesrečnega človeka kar obupavala. Gospa Ridgwayeva pa je preiskovala, ali so jej umazane noge prostirale kaj pohodile, in v kuhinji je pregledala vse omare, ali ni kak potepuh porabil zmešnjave ter se noter skril; le skrbna Mabel je zdravniku s svetilnico svetila, prinašala in dajala mu obeze in zavoje in druge potrebne stvari, odgovorjala mu je na vsa vprašanja ter je naposled zaslišala pomirajoče zagotovilo, da razen nekaterih bul in nekaterih neznatnih prask vzd na glavi ni zapaziti nobene rane in da se ni bati nič nevarnega, če ga mrzlica ne popade.

„Ali lahko kaj storite, da ga zopet k zavednosti spravite?“ vprašala je vsa v skrbih.

Zdravnik je zmajal glavo. „Presoditi ne morem,“ rekel je, „koliko njegov sedanji stan izvira iz nesreče in koliko iz prejšnje razburjenosti njegovih možganov. Jutri to ložje povem.“

Z jutrom se mu ni zboljšalo; in pred večerom prišla ga je mrzlica, katere se je bilo najbolj bati. Na to so sledili dnevi in tedni neprestanega streženja, skrbij in pričakovanja; Mabel je bila ves čas bratu neprestana in neutrudljiva strežnica. Ko je

do dobrega sprli. Nasledek temu je bil, da je regentsvo in ministerstvo dalo ostavko. Ministri očitajo regentom, da hoteli sporazumeti se z Rusijo, ter so državne denarje lahkomišljeno zapravljali, regenti pa ministrom, da so hoteli vojnega ministra imenovati diktatorjem, kateri bi potem, ko bi imel vso vlast v rokah, lahko Bolgarijo izdal komur koli. Preiskovali ne bomo, kaj je resnice v teh sumničjih, kajti preverjeni smo, da so regenti in ministri jednaki malopridneži in da gleda vsak na svoj žep. Ferdinand Koburški pa pri taci odnosajih ne bode imel veselja postati bolgarski knez, in lahko je še mogoče, da bode nazadnje, ko bode videl, da ga vlasti ne priznajo, volitev odklonil, kakor mu svetuje „Nord“.

Srbski kralj je nekda brzojavno se obrnil na Kristića, ki je v toplicah v Karlovih varih, da naj se hitro vrne domov, da bode prevzel vladno namesto Ristića. Tako je izvedel nek Dunajski list iz Belega grada, kar je pa jako dvomljivo. Kralj je nekda z Ristićem močno nevoljen, ker je odstranil več naprednjaških uradnikov. Z Ristićem pa nekda tudi neso zadovoljni radikalc, ker jim ni podelil dovolj služeb, ko je odpustil naprednjaške uradnike, in se je nekda oziral samo na liberalce.

Generalni gubernator Gurko naznanil je oblastvom, da **russki** car pride začetkom avgusta za tri tedne na Poljsko, da bode ogledal deželo, ter se udeležil velikih vojaških manevrov.

V petek zvečer je bivši **francoski** vojni minister general Boulanger odšel iz Pariza na svoje novo mesto v Clermont-Ferrand. Pri njegovem odhodu se je sešlo na kolodvoru kakih 80.000 ljudi, ki so hoteli njegov odhod zabraniti. Zbrali so se okrog vlaka. Le z veliko težavo je policija toliko odpravila ljudi, da se je mogel odpeljati general. Po vseh postajah so generalu priredili velike demonstracije.

Nemški oficijozni listi še vedno svari kapitaliste pred nakupovanjem ruskih vrednostnih papirjev, katerih sedaj imajo Nemci največ. Ker je nemški denarni trg preplavljen v inozemskimi vrednostnimi papirji, bodo nekda nekateri poslanci v prihodnjem zasedanju državnega zbora predlagali, da bi se visoko obdačil promet z inozemskimi papirji na nemških borzah. Nemška vlada je napravila repetirk že tudi za vso rezervno.

V **angleške** spodnje zbornici kroži nastopna spomenica, katero je že podpisalo 100 poslancev: „Z zadovoljstvom izvedeli smo podpisani poslanci, da se je stavilo v kongresu Zjedinjenih držav več predlogov, kateri prosijo vladu Zjedinjenih držav, da sklene z Veliko Britanijo pogodbo, da vse prepire mej tema državama, katerih ni bilo moč poravnati diplomatskim potom, odloči razsodišče. Ako bode kongres Zjedinjenih držav vsprejel ta predlog, hočemo podpisani porabiti ves svoj upliv, da pripravimo vladu velike Britanije, da ga tudi vsprejme. Sklep take pogodbe bil bi lep vzgled onim državam, katere upravljajo svoje dohodke v vojnah, ter bi tudi druge vlade nagibal, da sklenejo take mirovne pogodbe.“

Po poročilih iz Peterburga, bode se **afganskemu** emiru v kratkem posrečilo narediti mir v svojej deželi. Ruski in angleški člani afganske mejne komisije so se oficijozno nekda že popolnem dogovorili o urejenju afganske meje. Sedaj ko se se je polkovnik Ridgeway vrnil v Peterburg, bode komisija kmalu končala svoje delo.

Še sedaj ni odločeno, ali bode sultan ratifikoval **egiptsko** pogodbo ali ne. Porta mu nekda priporoča, da jo potrdi, ker so se Avstrija, Italija in Nemčija izjavile za ratifikacijo, Rusija in Francija pa jako odločno odgovarjata sultanu ratifikacijo. Nemški in ruski veleposlanik v Carigradu imela sta odpotovati na daljši dopust, toda dobila sta od svojih vlad nalog, naj še počakata, dokler se ne odloči, ali bode sultan ratifikoval egiptsko pogodbo ali ne.

omama čez nekaj ur izginila ter se mrzličasti razvnetosti umaknila, kazal je z ne preveč premerjenimi besedami, kako ljubo mu je, da je sestra prisotna in da mu streže; teto Sabijo je le strpel poleg sebe, z grdimi kletvami in hudim pretenjem pa je izganjal gospo Ridgwayevo iz sobe, kolikorkrat se bi drznila ustopiti. Le iz Mabeline roke jemal je hladečo pijačo in samo ž njo je bil vedno mil, dober in slušen.

Divje besede blodnomislja umirale so mu na ustnih, ko hitro so njegove oči srečale nje ljubeče oči; pogostem se mu je tudi umirilo razdraženo obličje, ko hitro je nje mehko roko na gorečih svojih sencih začutil. Ko je dolge noči potrpežljivo posedala na njegovi strani, jel jej je časih tiho šepetaje izpovedovati prejšnje svoje neumnosti, veselice in razuzdanosti; s svetim spoštovanjem zrl jej je v obraz, kot bi mu bila poslan angelj, ki ima skrivnosti, vest mu težijoče, sprejemati. Manj razvneto vobraznost imela bi jo res bila skoro za nadzemeljsko prikazen, ko je v dolgi beli halji in od dne do dne bolj blede in kumerna brez najmanjšega šuma po temni sobi hodila in tudi najmanjšo potrebo bolnika že naprej vedela ter potrpežljivo vsako nemirnost mu utolajala. (Dalje prih.)

— V Egiptu se pa nekda za vso te stvar dosti ne brigajo. Arabci sa se privadili angleške okupacije. Za Francijo pa Egiptčani dosti ne marajo, ker jej nič ne zaupajo, ko si je prisvojila Tunis. Egiptčani si mislijo, da je pač vse jedno, ali Angleži ali Francozi vladajo v Egiptu. Francoski poslanik v Kajiri si pa s svojim brezozirnim postopanjem ni pridobil naklonjenosti egiptskega prebivalstva.

Dopisi.

Iz Ljubnega ob Savinski dolini [Izv. dop.] Veselje mora pravega Slovence nudajati, ako vidi, kako se vrata enakopravnosti našemu milemu slovenskemu jeziku polagoma odpirajo, in to celo na visokih mestih. Tako se na pr. v „Gospodarstvenej prilogi“ 26. št. „Slovenskega gospodarja“ t. l. v dopisu iz Maribora čita, kako je visoki c. kr. poštno hranilnični urad na Dunaji odpoved neke svote, na slovenskem obrazci pisano, tudi v čistej slovenščini rešil. Človek bi mislil, da ako se veljava našega jezika že tam in drugodi priznava, da se bo isti jezik še posebno na domači slovenskih tleh spoštoval, in kot domač tudi brez vseh ovir rabil.

A, dragi čitatelj, temu ni tako! Sledeči obžalovanja vredni slučaj te bo o tem prepričal.

Dne 22. junija t. l. odposlala se je namreč od tukaj v Vojnik (pri Celji) pod naslovom: „Š. K., Vojnik, pošta Vitanje“, brzojavka v slovenskem jeziku.

Kakor razvidno, bil je naslov določno označen, in posebe se določilo — „pošta Vitanje“ — pravilno rečeno, da se ima brzojavka s pošto na določeno ji mesto odposlati; torej se glede redne izročitve imenovane brzojavke ni bilo najmanjšega spodbijanja nadejati.

Na veliko začudenje pa je g. naslovljenec naznanil, da mu je ova, jako popačena brzojavka s potom došla; kajti c. kr. brzojavni urad v Vojniku odposlal mu jo je vkljub popolnej določenosti vendar le s tem potom, kateremu se je 1 gl. 86 kr. potnine plačati moralo.

Ker je več udeležencev dotične brzojavke zaradi tolike nerednosti svojo nevoljo izražalo, ter se je tukajšnji c. kr. brzojavni urad, katerega gospodična opraviljica je izročeno jej slovensko brzojavko in po vsem pravilno oddala, prizadetega čutil, je uradu v Vojniku pojasnil, kako bi se omenjena depeša praviloma naslovljencu odposlati morala, to tem ložje, ker ni bila v nikakem tujem, temveč v slovenskem jeziku napisana, torej razvidno, da brzojavka ni nujna.

A, glejte in čudite se čudnim razlogom, s katerimi se c. kr. poštini in brzojavni urad v Vojniku v svojem odgovoru na navedeno pojasnilo opravičuje!

Mej drugim pravi: „da je za podpisano (brzojavno opraviljico) „slovenski jezik“ vsekako tuj jezik, ker ga ona ne zna, torej tudi ni mogla vedeti, je-li bila vsebina dne 22. junija tja došla brzojavke nujna ali ne“; in dalje, čujte! „da bi tukajšnji poštini urad pač pomisliti moral, da ni vsak „slovenskega jezika“ zmožen, ter bi odpošiljatelja lahko opozoril, da dve besedi v nemškem jeziku, namreč: „Post Weitenstein“ na naslovu pomoto lahko zaprečita.“ Tako slavni c. kr. poštini in brzojavni urad v Vojniku!!!

„Da, Bože moj, kje je pa tisti Vojnik?“ vprašal se je že osupnen marsikateri teh vrstic; „morebiti kje na Pruskem?“ Ne, ampak prav tu pri nas na slovenskih tleh je oni Vojnik, kjer je naša mila slovenščina tuj jezik!

Usiljuje se mi vprašanje: Kako je vender to, da je c. kr. poštini in brzojavni urad v Vojniku, katerega opraviljica slovenski ne zna, ali pa znati neče, vender le razumel, kaj in kje je — pošta Vitanje — da je vedel brzojavko s potom tja, a ne kam drugam poslati, dasiravno ni bilo po njegovem mnenji še potrebnih dveh nemških besed — Post Weitenstein — na naslovu?

Zdelo se mi je potrebno, svetu s tem slučajem odkriti, kako se na domačih slovenskih tleh slovenščina še vedno na stran poriva; a tudi zato, da se bo slovensko občinstvo pri c. kr. brzojavu v Vojniku ravnati znalo, ker gre tam še vedno vse le — na „tajč“.

Želeti je, da bi se pri nastavljanji poštnega, oziroma brzojavnega osobja po Slovenskem tudi na popolno znanje slovenščine dotičnih ozir jemalo, da se jednake napake ne bi več ponavljale.

Iz Ribnice 9. julija. [Izv. dop.] Pretekli petek, dne 8. julija t. l. ostal nam bode v najžalostnejem spominu. Ves dan pripekalo je solnce blagodejno za kmetovalce, ki so poušeno seno z

veseljem domov spravljal. Nikdo ni slutil, da bode ta dan za nas tako nesrečno in žalostno končal. Bilo je v mraku, okoli 8. ure zvečer, kar zaženo ljudje strašen klic: Gori, gori! Ogenj v skednji g. Pauser-ja! Vsak se je teh besed tem bolj prestrašil, ker je z njimi bilo vse rečeno. S severne strani, z najlepšega, najživahnjšega dela Ribnice — začel se je kviško valiti velikanski dim. V najnevarnejšem delu trga, zadaj za hišami v gospodarskih poslopih, kjer je imel samo g. Pauser, posestnik in trgovec s specerijskim blagom, z leseno robo in c. kr. poštar nad 500 centov že letos spravljenega sena in detelje, kjer je bilo skladišče za leseno robo, kjer je bil tudi smodnik spravljen — začelo je z neusmiljeno silo in hitrostjo goreti. Na obeh straneh imeli so sosedje jednaka gospodarska poslopja, vse leseno, vse polno sena, detelje, voz in druge nečitne tvarine. V malo minutah, predno je bilo možno pregledati situacijo, gorelo je že poslopje za poslopjem, ogenj poprijemal se je z največjo hitrostjo hiš ter od jedne na drugo švigal in predno je bilo sploh o pomoči govoriti — stalo je nad 20 hiš in gotovo ravno toliko gospodarskih poslopij v ognju, in ko so ljudje iz bližnjih vasij na pomoč prihiteli, ko je prišla prostovoljna požarna bramba iz Dolenjevasi, ter gg. deželni poslanec Pakiž in župan Drobnič iz Sodrašice z dvema brizgalnicama, bilo je **jedino delo** še mogoče, ogenj lokalizovati. Z največjo vstrajnostjo, z nepopisnim naporom, oboroženi s 7 brizgalnicami lotili so se dela, da obvarujejo vsaj še ostale tri četrtinke trga, kajti sedaj je bilo že 29 hiš in ravno toliko gospodarskih poslopij popolnem v ognju. Na dveh straneh postavili so se požaru nasproti, da branijo z zadnjimi in vzhodni del trga, kajti ako bi se v tem delu samo jedno poslopje užgalo, zaman bi bil ves trud. Težki trenutki nastali so za nas. Nad jedno uro delalo se je z nadčloveškimi močmi, in bila je že 10. ura ponoči, ko smo nekoliko mirnejši postali. Presekati se je moralo ostreže jedne hiše, ter se ognju z vso silo, kar voda, kar brizgalnice zamo-rejo, v bran postaviti, da se reši trg. Hvala Bogu! Tolikey sili se je posrečilo, da se je ogenj ustavil in da je bila odpravljena glavna skrb. Ko se je največja nevarnost odstranila, ko smo bili vsaj nekoliko močnejši od ognja, nastala je druga in jednako težavna naloga: Vsa ta plamteta poslopja — to ognjeno morje polagoma udušiti. Hišo za hišo so polagoma v svojo pest dobivali, drugo za drugo so pogasili. — Žalibog še le tedaj, ko je ogenj že vse, kar je bilo gorljivega, uničil in so samo še gole stene kvišku molele. Od 11. ure naprej celo noč, v soboto dopoldne in popoldne, dela vse, vse gasi. Tolikey gorljive tvarine, toliko žerjavice, povsod tli in gori. Bog nas varuj vetra! Danes v soboto opoldne prišla nam je požarna bramba iz Kočevja na pomoč, ter na vso moč dela, da bi zadnje ostanke ognja pogasila. — Četrta trga je upepeljena. Kjer so včeraj najlepše hiše našega trga stale, kjer je bilo najživahnejše življenje — tam je danes najžalostnejši pogled! Nič drugega nego gole stene, vse okajene, polne ognja, povsod se iz njih kadi!

Popisati vse, kar smo preteklo noč prestali, je nemogoče. Vsak je storil svojo dolžnost, vsi smo se trudili; zatorej gre hvala vsem tržanom, vsem vaščanom v obližji, — posebno pa zaluzijo, da jim javno za njih trud, za njih požrtovalnost, za hitro pomoč za ustrajno in neumorno delovanje — pohvalo in hvaležnost izrečemo, požarna bramba iz Dolenjevasi, njej na čelu gg. Merhar in pa pomagači iz Sodrašice. Njim se imamo zahvaliti, da nas ni še večja nezgoda zadela, ker sami smo bili pre-slabi, preveč prestrašeni, da bi se bili tolike sili z uspehom v bran postavili.

Pri tem požaru bil je še drug nesrečen slučaj. Ko je nastal, bila je telegrafična žica pretrgana, tako da smo od Kočevja in Velikih Lašič bili popolnem ločeni. Slučaj je namreč hotel, da se je brzojavni urad ravno ta dan selil. Brzojavljenje bilo je torej nemogoče, zlasti tudi zato, ker je bila hiša, kjer slednji stanuje, v četrto ure uničena.

Ogenj širil se je tako hitro, da je bilo hkratu vse v ognju in pogorelci rešili so večinoma jedino to, kar so na sebi imeli in kar so si v malo trenutkih rešili. Koliko se je pri tem potrla, pobilo, razbilo in pozgubilo!

Risati posamične slučaje, kako so posamične rodbine prizadete, koliko so izgubile, ni mi mogoče. Jedna beseda zadostuj, beda je velkaska, nujna

pomoč je živa potreba. Nad 200 oseb nema strehe, veliko izmed njih izgubilo je vse ali pa velik del hišnega orodja, obleke, gospodarskega orodja itd. in, kar se je rešilo, je večinoma vse pohabljenost, za nič. Škoda znaša približno gotovo okoli 70.000—80.000 gld., če ne več. Poškodovanih je 29 hišnih števk od 47. do 76, popolnem pogorelo 23 števk, pri 6 pa je ostalo ali hiša ali gospodarsko poslopje. Vseh pogorelih poslopij je nad 60. Izmed prebivalcev ni nihče zgorel, pač pa so nekateri ranjeni. Zgorelo je pa 4 živinčet; 3 prašiči in 1 konj. Izmed vseh pogorelcev imajo največ škode: g. J. Pauser, g. J. Zotter, g. Ant. Arko št. 56 in posestnik J. Pust. Najhuje zadeti pa so manjši hišni posestniki, ki so se sedaj že jedva preživeli, ter vsem terjatvam zadostovali, ker ti so danes večinoma — berači. Zavarovani so bili, kolikor se je dalo v naglici poizvedeti, vsi pogorelci; nekateri pa le za majhne svote. Mej zavarovalnicami je najbolj prizadeta Gratzner Wechselseitige z 18 pop. števkami.

H koncu naj povem, kako je požar nastal.

To najdrastičnejši dokaz, da je „nehvaležnost plačilo sveta“. Pred kakimi 6 leti morala je občina dva dečka kot semkaj pristojna priznati. Stareji je bil takrat 11, mlajši 9 let star. Občina je dala oba dečka — koja so stariši malomarno občini prepustili — pošteni ljudem na hrano in v tukajšnjo šolo, ter za nje plačevala. Ko sta ljudski šoli dorastla, smilila sta se tukajšnjim civilnim ljudem; zato vzame starejšega g. Pauser k sebi v štacuno z namenom, da ga vzgoji v trgovca, mlajši pa je v Trstu pri nekem trgovcu za učenca ustopil. Starejšemu se je pri blagi rodbini Pauserjevi prav dobro godilo, vsak človek bi bil temu dečku boljše prihodnost prorokoval. Bog vé, kako je prišlo, da se ta trgovski učenec — kakor nekateri trdijo pijančevanju udal, kakor pa drugi trdijo, ki so še bolj natanko poznali, da je postal malovreden človek. Tolikey je dokazano in tudi sam priznal, da je on zažgal in to baje na dveh mestih v hlevu in pa skednji.

Beda je grozna: nujna pomoč silno potrebna. Do vseh usmiljenih ljudij obračam se z najudanejo prošnjo: Pomagajte, storite dobro delo za vašo brate, za ponesrečence! Posebno pa visoko vlado prosim, da priskoči na pomoč, pa visoki deželni zbor naj se nas usmili. Vsem milosrčnim ljudem pa se priporočamo, da nam pomagajo. Kdor hitro dá, dvojno dá!

L.

„Matica Slovenska.“

77. odborova seja, dne 7. julija 1887. I.

Navzočnih 21 odbornikov (od unanjih Svetec); predseduje prof. Jos. Marn.

Predsednik naznanja, da sta zapisnik zadnje odborove seje pregledala in potrdila overovatelja Kržič in Šubic, kar se brez ugovora na znanje vzame.

V času po zadnji seji so zborovali odseki, in sicer: gospodarski 4. maja in 25. junija; književni 7. junija in Kopitarjev 10. junija. Sklepi poslednjega so razglašeni po časniki.

Na mesto ravnatelja Šumana je v Vodnikov odsek vstopil prof. Pieteršnik.

Predsednik pové, da je prof. Levec službeno zadržan vdeležiti se današnje seje.

Povodom smrti hrvaškega rodoljuba Pavlinovića († 18. maja v Podgori pri Makarski) je Matica njegovim rojakom, ki so jej to brzojavno naznanili, brzojavno izrazila svoje sočutje.

Odboru za Vodnikov spomenik se proti blagajnikovemu potrdilu izroči knjižica obrtno-podpornega društva z dotičnim zakladom, ki je bil doslej v matičnem varstvu, in po predsednikovem naročilu se o tej priložnosti pregleda blagajnica.

Slovesnosti, ki je bila namenjena častnemu spomenu njenega osnovega, prvega predsednika in dobrotnika, pokojnega dr. Lovreta Tomana, vdeležila se je Matica po svojih podpredsednikih, mnogobrojnih odbornikih in društvenikih primerno in dostojno.

O priliki, kadar je poslala „Matica Slovenska“ več knjig za „slov. filol. seminar“ na Dunaji, zahvalil se je profesor in akademik dr. J. V. Jagić „Matici Slovenski“ za vse doslej skazane mu usluge (Kop. pisma) in za odlikovanje, da ga je izbrala za častnega člana, s pristavkom, „da sam ja svagda gotov i zborom i tvorom podpirati njenu plemenitu radnju, budući uvjeren, da svaki korak, kojim

napried stupe trudoljubivi Slovenci, jači duševnu snagu čitavoga južnoga Slovenstva“.

Poročilo o prodaji hiše na Bregu pod pogoji, o kojih se je odbor že lani zjedini, se vzame pohvalno na znanje; odbor se zahvali blagajniku, da je vse opravilo tako vestno in točno izvršil. Nasvetom gospodarskega odseka, kaj se ima zgoditi z novci v ta namen pridobljenimi (nakup papirjev in odpoved na hiši na Kongresnem trgu še vknjiženega dolga) pritrdi odbor soglasno. Matica prosi c. kr. pristojbinski urad, naj jo oprostí pristojbinskega ekvivalenta za ostali čas desetletne dobe, ker ni več lastnica hiše na Bregu št. 8.

Odpoved stanovanj v hiši na Kongresnem trgu se vzame na znanje. Vse s to odpovedjo združene spremembe in nameravane ukrepe gospodarskega odseka odobri odbor po daljšem razgovoru večinoma.

Tajnik poroča o natiskavanji društvenih knjig. II. zvezek „Zabavne knjižnice, tiskan v Katoliški tiskarni“ je že gotov in je odboru na ogled. Letopisu sta tvarina in obseg že določena, isto tako vrsta razprav. Pred tremi tedni je šel v tisk. Tvarina tretje knjige, ki ima iti v tisk v drugi polovici meseca, je sedaj v rokah že v poslednji odborovi skupščini določenih presojevalcev. — Dva rokopisa, za Letopis namenjena, se imata pisatelju vrniti, ker v tej obliki ne vstrežata društvenim zahtevam. Rokopisi se imajo sploh sprejemati le v obliki, kakoršna je preračunjena že za tisk. — Tiskarski korektor se ima primerno odškodovati tudi za slovniški pregled rokopisov, ako s tem nadomešča urednika samega.

Razpis častnih nagrad iz ustanove Tomšič-Jurčičeve se ima po časopisih ponoviti z oblikom do 31. decembra.

Stare nepotrebne tiskovine se imajo v zvezi s porabljenimi ali pa nerabljivimi rokopisi poprodati.

Odbor pooblasti predsednika, I. podpredsednika, slovarjevega urednika in tajnika, da pregledajo slovarsko in drugo nenatisnjeno gradivo, ki ga Matica brani, ter z njim po previdnosti razpolagajo.

Prošnje gledé podaritve založnih knjig (R. Rutnik v Gradci, Semenišče v Plovdivu, Slov. filol. seminar na Dunaji) je Matica reševala po načelu, ki si ga je stavil že pred dalj časom odbor. Dotična zahvalna pisma se vzmó na znanje.

Dekan Frelj v Trebnjem obdrži še nadalje poverjenišvo za skupno dekanijo. Dr. Jurij Hrašovec prevzame poverjenišvo za Slov. Gradec. Gledé izpraznjenih poverjeništev (Vrhnika in Zavrč) se stavijo primerni nasveti. Isto tako bo treba primerno vkreniti gledé Komna, Kanala in Cirknega. S prihodnjim letom prevzame logaško poverjenišvo mesto notarja Gruntarja, ki se je temu poslu vsled bolehnosti in družih opravil odpovedal, gostilničar Arko. G. Gruntarju se ima poslati iz odbora pismena zahvala.

Knjižnični prirastek znaša 71 knjig, zvezkov in časopisov (39 čeških, 27 ruskih, 3 hrvatske, 1 slovenska in 1 nemška; 34 po zamenji in 37 vsled daril). Darovalcem (Križman, pl. Comel, Lego, Truhlař, Slavik, Vrtatko, Mourek in „Slaviia“) se ima poslati primerna zahvala. (Konec prih.)

Domače stvari.

— (Dnevni red javni seji Ljubljanskega mestnega odbora) v torek 12. junija 1887. leta ob 6. uri zvečer v mestni dvorani. I. Naznanila prvosedstva. II. Personalnega in pravnega odseka poročilo a) o dopisu Dunajskega županstva glede peticijona na državni zbor o načrtu zakona za napravo lokalnih in cestnih železnic; b) o Leopolda Gaureka prošnji za sirotinski penzijon in konduktu kvartal Konradu Trčku. III. Finančnega odseka poročilo a) o skontiranji mestnih blagajnic vršivšem se 7. dan maja letos; b) o nakupu Magistrove njive na Poljana huložna št. 115, parč. št. 77; c) o prodaji 400 □ sežnjev te njive Janezu Černetu za gradnjo nove hiše. IV. Stavbinskega odseka poročilo o ponovljeni prošnji kranjske stavbinske družbe glede stavbinske črtah na Vrtačah. V. Policijskega odseka poročilo o mestnega konjača Jorasa prošnji, da se z njim sklene nova pogodba in plača zviša. VI. Šolskega odseka poročilo glede letnega izvestja c. kr. okrajnega šolskega nadzornika za Ljubljansko mesto v mestnih ljudskih šolah 1885/6. I. — Tajna seja.

— (Blagoslovljenje „Slavčeve“ zastave) vršilo se je vseskozi sijajno, udeležba bila je ogromna. Izmed vnanjih krajev bili so zastopani Kranj, Kamnik, Železniki, Vič, Šiška, izmed društev

Ljubljanskih pa „Sokol“, „Pisateljsko društvo“, „veteransko društvo“, „Čitalnica“, delavsko izobraževalno društvo in jako mnogo občinstva. Stari trg in sv. Jakoba trg bila sta vsa v zastavah, na glavnem trgu vihrala je velika trobojnica, na sv. Petra cesti je tudi mnogo hiš razobesilo zastave, slavnostni govor, zabijanje žrebljev in defilovanje vsega sprevoda ter obhod po mestu vršili se v uzornem redu. Banketa udeležilo se je 120 oseb, mnogo je bilo napitnic. Ob 4. uri sprevod na Koslerjev vrt, kjer je bil velik koncert, občinstva pa toliko, da ni bilo niti jednega stola, niti jedne mize več dobiti. Koncert je bil v vseh točkah izvrsten. Obširnejši popis v jutranji številki, ker ga danes zaradi obširnosti in preoblega drugega, deloma že prej stavljenega gradiva, ne moremo priobčiti.

— (Drobne vesti.) Vladni svetnik g. Anton Globočnik v Ljubljani imenovan je konservatorjem c. kr. osrednje komisije za vzdrževanje umetnih in zgodovinskih spomenikov. — Umrl je v Ilirski Bistrici poštar in posestnik g. Josip Valenčič. — V Celju umrl je J. Rakusch, posestnik tiskarne, nekaj dni poprej za znani Pogatschnigg, velik naš nasprotnik.

— (Gimnazija Ljubljanska) končala je v soboto šolsko leto in pričeli so se ustni zrelostni izpiti. — Včeraj je bilo upisovanje za gimnazije I. razred, za kateri se je že včeraj oglasilo na 130 učencev, ki imajo prihodnji petek vsprejemni izpit.

— (Popravek.) V svojem listu iz dne 8. julija t. l. smo pisali, da se namerava v Rudolfovem ustanoviti društvo „Dolenjski Sokol“ ter spojiti z ondošnjim gasilskim društvom. Ta vest je, kakor se nam piše, neresnična in je osnovni odbor predložil pravila, kakršna so navadna drugim Sokolskim društvom.

— (Iz Zagreba) 9. julija: V današnji končni obravnavi bil prejšnji poslanec Gržanič obsojen na 5, Gavranec na 3 mesece težke ječe. Milosevič na 20 dni zapora in 550 gld. globe in izgube na kavciji. Zagovornik dr. Frank je na podlagi analognega slučaja na Dunaji ugovarjal, da je stvar zastarela, a sodišče je izjavilo, da razsodbe v inozemstvu neso merodajne. Vsi obsojeni prijavi so ničnosti pritožbo.

— (V okrajni odbor Ormoški) bili so od novega okrajnega zastopa v seji dne 2. junija t. l. izvoljeni: G. dr. Geršak c. kr. notar v Ormoži načelnikom, č. g. Albin Schwinger, dekan pri sv. Miklavžu namestnikom, in gg. dr. Žižek zdravnik v Ormoži, Ivan Kočevar, župan v Središči, Makso Robič, trgovec v Središči, J. Meško, veleposestnik v Savcih in Mart. Ivanuša, župan na Holmu za odbornike. — Volitev načelnika se je vršila jednoglasno druge pa z zdatno večino.

— (V Središči) se je osnovala prostovoljna požarna bramba. — Občina Središka je v to svrhu društvu darovala 300 gld. — razen tega pa še 500 gld. posojila, da si društvo omisli potrebno orodje in opravo — Komando ima seveda slovensko.

— (Utonil) je v soboto dne 9. t. m. v Savi pri Dolskem 19 letni kmetski fant Šimnov iz Podgore, ko se je šel kopat. Trupla še nemajo.

— (Pogorela) je v petek 8. t. m. hiša Mihe Nachtigalla v Selu pri Ihanu. Škode 300 gld. Pravi se, da so zažgali cigani, katerih je zadnje dni vse polno okoli Brda.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Carigrad 11. julija. Vuković naznanil je včeraj Porti oficijalno izvolitev Koburžana. Ministerski svet bavil se je z bolgarskim vprašanjem in priredil novo okrožnico do vlastij glede volitve kneza bolgarskega. Zagotavlja se, da Nemčija volitve ne bode potrdila.

Trnovo 11. julija. Deputacija sebranja, katerej je regentstvo še dodalo dr. Bohomakova, majorja Poreva in Vinarova in kapitana Markova, odpotovala včeraj popoldne.

Jakobeni 11. julija. Cesarjevič po triumfalnem obhodu po Bukovini danes jutraj prestopil deželno mejo, vsprejet po nadžupanu Lonyayu.

Tuji:

8. julija.

Pri stenu: Meissner iz Nemčije. — Martha, Pavek, Bauer, Stumberger z Dunaja. — Holzapfel iz Tarnova. — Podgoršek Rabanser iz Grada. — Menassi, Jaechia iz Trsta.

Pri Malči: Pokorny, Stein, Helobek z Dunaja. — Weber iz Trsta.

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji (192—77)

za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo krina v mm.
9. julija	7. jutraj	740.98 mm.	19.6 C	sl. jz.	jas.	0.00 mm.
	2. pop.	738.54 mm.	25.8 C	sl. jz.	jas.	
	9. zvečer	738.14 mm.	21.0 C	sl. vzh.	jas.	

Srednja temperatura 22.1°, za 3.3° nad normalom.

Dunajska borza

dne 11. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81.40	gld. 81.20
Srebrna renta	83.20	82.90
Zlata renta	113.20	112.80
5% marcna renta	96.85	96.45
Akcije narodne banke	8.9	8.87
Kreditne akcije	280.50	278.50
London	126.65	126.75
Srebro	—	—
Napol.	10.03	10.04 1/2
C. kr. cekini	5.97	5.97
Nemške marke	62.15	62.27 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	130 gld.
Državne srečke iz l. 1864	100	163
Ogerska zlata renta 4%	—	101
Ogerska papirna renta 5%	—	87
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	105
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	117
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	125
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	25
Kreditne srečke	100 gld.	177
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	103
Tramway-društ. velj. 170 gld. u. v.	—	227

Št. 4184.

(474—3)

Stenografi

za slovenske in nemške razprave v prihodnjem deželnem zboru kranjskem se vsprejmo z dobrimi pogoji. Za to oglašiti se je pri tajništvu deželnega odbora do konca avgusta 1887.

P. n. občinstvu priporočam svojo zalogo sledečega blaga po najnižjih cenah, in sicer:

žagance in plohe smerekove, jelkove, borove in mecesnove vsake mere in vrste, drva 24", 30", 38" dolga, opeko za zid in streho, pesek za zidanje in apno ugašeno, dolomit-pesek za posipanje i. t. d. (39—7)

Z odličnim spoštovanjem

IVAN PETERCA.

Koroški Rimski vrelec,

popolnem brez vseh zvepljenih spojin, joda, bromovih in borovih solij, lahko prebavljiva, ukusna planinska voda, prirodno pristen. Pokazal se je posebno uspešen pri plučnem in kataru v črevih, pri boleznih žolčeca, mehurja in obistij, — jako huda mizna voda brez vsakih sitnih nasledkov, ki vina ne počni in mu tudi ne da slabega ukusa.

Glavno zalogo v Ljubljani ima

M. E. SUPAN, Dunajska cesta.

Pri Rimskem vrelec — postaja južne železnice Prevali — je prijetno letovišče, okrepčujoč visokoplaninski zrak, cena stanovanja, restavracija, kopeli.

Uprava vrelca, pošta Gutenberg na Koroškem. (437—9)

VIZITNICE

priporoča

NARODNA TISKARNA

v Ljubljani.

BRATA EBERL

prodajata najboljše in najcenejše

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njihino stroko spadajoče blago. (87—118)

LJUBLJANA. Za frančiškansko cerkevijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. štev. 4. LJUBLJANA.

Tovarna za kostne pridelke in lim

Luckmann-a & Bamberg-a

v Ljubljani

priporoča svoja zelo uspešno učinkujoča

umetna gnojiva, kostne moke in superfosfate

po najnižjih cenah.

Na zahtevanje se vpošlje cenilnik in prospekt.

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

so izšle in se dobivajo po znižani ceni sledeče knjige:

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman. Spisal Charles Nodier, poslovenil J. Kr. — Ml. 8°, 198 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Knez Serebrjani.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Selski župnik.

Roman. Spisal L. Halley, poslovenil Vinko. — Ml. 8°, 208 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Za dragocentni koren.

Povest iz življenja kitajskih pogozdnikov. Spisal A. J. Maksimov. Poslovenil J. P. Ml. 8°, 141 strani. Stane 20 kr., po pošti 25 kr.

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 535 strani. Stane 50 kr., po pošti 55 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Dubrovski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Nov.

Roman. Spisal Turgenjev, poslovenil M. Mätorrh. — Ml. 8°, 32 pol. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Casnikarstvo in naši časniki.

Spisal * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 19 pol. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Trije javni govori.

Tri dni v starem Rimu. Govoril prof. Fr. Wiesthaler. — Ženstvo v slovenski narodni pesni. Govoril drd. Ivan Tavčar. — Jeanne d'Arc, devica orleanška. Govoril prof. Fr. Šuklje. Ml. 8°, 134 strani. Cena 20 kr., po pošti 25 kr.

Pesni.

Zložil Franjo Ser. Cimperman, urédil in izdal Jos. Cimperman. Ml. 8°, 274 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznavske knjige:

I. zvezek, ki obsega: Stenografija, spisal dr. Ribič. — Životopisje, spisal Rajč Bož. — Prešern, Prešerin ali Preširen, spisal Fr. Levstik. — Telečja pečenka, novela, spisal J. Jurčič. — N. Machiavelli, spisal dr. Ribič. — Pisma iz Rusije, spisal dr. Celestin. — Trstovo z grozdem na Ruskem, spisal dr. J. Vošnjak. — Čegava bode, novelica, spisal J. Ogrinec. Velja . . . 15 kr.

V. zvezek, ki obsega: Meta Holdenis, roman, francoski spisal Viktor Cherbuliez, poslovenil Davorin Hostnik. Velja . . . 25 kr. Za oba zvezka naj se priloži še 10 kr. poštnine, za posamezne zvezke pa 5 kr.